

Arrest

nr. 212 338 van 14 november 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2018 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.10.2017 werd ingediend door:

Naam: Y(...)

Voorna(a)m(en): S(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met zijn Nederlandse schoondochter, de genaamde Y(...) G(...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, § 2., 4° van de Vreemdelingenwet luidt'

"Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd•

4 de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1" of 2° die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de descendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse schoondochter'. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Gezinsamenstelling van de gemeente Ham dd. 1.12.2017 waaruit blijkt dat de betrokkene dd. 27.10.2017 gedomicilieerd staat bij de referentiepersoon. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat dit sedert 20.04.2017 het geval is.

Zelfgeschreven verklaringen vanwege de referentiepersoon waaruit moet blijken dat zij maandelijks een geldsom aan betrokkene gaf om in zijn onderhoud te voorzien. Aangaande deze verklaringen op eer dient te worden opgemerkt dat de inhoud ervan niet met een begin van bewijs wordt aangetoond Er' wordt geen enkel bewijs van een financiële transactie voorgelegd, waardoor deze verklaringen op eer derhalve ook niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kan worden en om die reden bewijskracht missen. Reden waarom deze loutere verklaringen niet worden aangenomen als bewijs van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en betrokkene die al bestond van in het land van herkomst of origine.

Uitkeringsattest 'De Voorzorg' dd. 27.10.2017 voor de periode april-oktober 2017 op naam van de referentiepersoon.

- Doktersattesten (Dr. M(...) K(...) en Dr V(...) A(...)) dd. 11.12.2014 en 3.05.2017' Uittreksels verpleegnota s dd. 30.04.2017 en 31.07.2015 op naam van betrokkene.

- Bewijs van armoede dd. 16.06.2017 opgemaakt door de dorpsafgevaardigde van T(...) waaruit moet blijken dat betrokkene woonachtig in de wijk T(...) geen roerende goederen in eigendom heeft geen inkomen heeft en nergens uitkeringen ontvangt en dat hij wordt onderhouden door zijn zoon en schoondochter in België. Echter, dit attest vormt geen afdoend bewijs van het feit dat betrokkene in zijn land van herkomst onvermogen was – het stuk dienaangaande is opgemaakt op een datum waarop betrokkene al een hele tijd in België verbleef (volgens de aankomstverklaring dd 07.07.2009 is betrokkene in België binnengekomen op 01.07.2009), het specificeert overigens ook geen tijdvak en is in de tegenwoordige tijd opgesteld - en al evenmin dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. Het voorgelegde attest zegt niets over de situatie voor betrokkene zijn komst naar ons land.

- Attest OCMW H(...) dd. 26.10.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De beslissing van de verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig. Inbreuken op de openbare orde - schending van art. 40bis §2.4° van de Vreemdelingenwet Artikel 40bis §2.4° van de Vreemdelingenwet stelt: (...). Dat de verwerende partij stelt dat verzoeker als ascendent het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van de descendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse schoondochter. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat:

'Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de

referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.'

Verzoeker was/is effectief onvermogen en hierdoor was/is reëel afhankelijk van zijn schoondochter

Dat verzoeker ter staving hiervan het volgende document overmaakte:

- Verklaringen vanwege de referentiepersoon waarbij zij verklaart dat zij maandelijks een geldsom aan betrokkene gaf om in zijn onderhoud te voorzien.

Bewijs van armoede opgemaakt door de dorpsafgevaardigde van T(...) M(...) waaruit blijkt dat verzoeker geen roerende goederen in eigendom heeft, geen inkomen heeft en nergens uitkeringen ontvangt. Alsook verklaart deze dorpsafgevaardigde dat verzoeker onderhouden wordt door zijn zoon en schoondochter in België.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met deze gegevens en hieromtrent stelt dat 1) verwerende partij onvoldoende bewijst dat verzoeker effectief onvermogen was voorafgaand de huidige aanvraag van gezinshereniging en 2) er onvoldoende wordt aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en aldus niet besloten kan worden dat er reeds in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dd. 12/06/2018 dat verzoeker door het opnieuw verwijzen naar reeds voorgelegde documenten 'kennelijk voorbij gaat aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303).'

Dat verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde documenten niet correct werden beoordeeld en verwerende partij hierdoor weldegelijk onredelijk tot haar besluit gekomen is aangezien verwerende partij geen bewijswaarde hecht aan de verklaring van de dorpsafgevaardigde en dit louter en alleen omwille van het feit dat deze verklaring opgemaakt is in 2017 en werd opgesteld in de tegenwoordige tijd. Zodoende gaat verzoeker niet kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad en kan deze stelling van verwerende partij niet weerhouden worden.

Deze twee feitelikheden, de opstelling van de verklaring in 2017 en de schrijfwijze in de tegenwoordige tijd is logisch. Dat naar aanleiding van de gezinshereniging verzoeker in het bezit gesteld werd van de verklaring op eer en het bijgevolg logisch is dat deze verklaring pas in 2017 opgemaakt werd. Het feit dat de dorpsafgevaardigde de situatie van verzoeker in de tegenwoordige tijd formuleert, maakt geen bewijs uit dat verzoeker voor zijn komst naar België voldoende vermogen was.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn preciaire situatie er net voor gezorgd heeft dat hij naar België diende te komen, aangezien hij zowel financieel als zorgkundig volledig afhankelijk was en is van de hulp van zijn schoondochter.

Dat verwerende partij dus zeer kort door de bocht is bij het maken van deze stellingen en geen rekening houdt met alle elementen. Dat een samenlezing van de verklaring op eer met de verklaring van de dorpsafgevaardigde, die eveneens verklaart dat verzoeker werd onderhouden door zijn zoon en schoondochter in België, wel degelijk voldoende aantoonst dat 1) verzoeker effectief onvermogen was voorafgaand de huidige aanvraag van gezinshereniging en 2) er voldoende wordt aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Dat men ervan kan uitgaan dat verzoeker wel effectief onvermogen was/is, gezien het feit dat hij noch roerende goederen had/heeft, noch inkomsten had/heeft, noch enige vorm van uitkering genoot/geniet.

Dat verzoeker stellig is omtrent het feit dat hij altijd onvermogen geweest is en dus zeker onvermogen was op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Dat aangezien het vaststaat dat verzoeker onvermogen was en aangezien verzoekers' zoon en schoondochter de enige familie zijn waarop verzoeker kan terugvallen, is het evident dat verzoeker ook in de periode dat hij in zijn thuisland woonde, financiële steun kreeg van zijn schoondochter.

Dat verzoeker al sinds april 2017 tot op heden gedomicilieerd op het adres van zijn schoondochter. Aldaar woont hij samen met zijn zoon en schoondochter die voorzien in zijn onderhoud.

Verwerende partij stelt hieromtrent dat: louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon/ Doch dient ook dit gegeven, in samenhang met de hierboven aangehaalde elementen, als verder bewijs van materiële afhankelijkheid gezien te worden namens verzoeker ten laste van zijn schoondochter.

Dat er automatisch moet worden aangenomen dat aangezien het feit dat verzoeker enerzijds samenwoont met zijn schoondochter, en anderzijds het feit dat hij geen inkomsten, noch uitkeringen

heeft, duidelijk aantoonbaar dat verzoeker materieel afhankelijk is van de referentiepersoon, nl. de schoondochter.

Dat deze bovenvermelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat verzoekster noch afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn noch afdoende bewezen te hebben voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Terwijl verzoeker noch enige vorm van inkomsten genoot noch enige financiële middelen had ten tijde van zijn verblijf in het land van herkomst

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat de voorwaarde dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk ingevuld mag worden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)"

3.1.3. De verzoekende partij verwijst eerst naar de volgende passage uit de bestreden beslissing:

"Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon."

De verzoekende partij betoogt dat zij wel effectief onvermogen is en was en hierdoor reëel van haar schoondochter afhankelijk is en was. Zij verwijst hierbij naar de bij haar aanvraag voorgelegde documenten, namelijk de verklaring van de referentiepersoon dat zij maandelijks een bedrag aan de verzoekende partij gaf en het bewijs van armoede opgemaakt door de dorpsafgevaardigde waaruit blijkt dat zij geen roerende goederen heeft, geen inkomen en geen uitkeringen ontvangt. Deze dorpsafgevaardigde verklaart dat de verzoekende partij wordt onderhouden door haar zoon en schoondochter in België. Zij herhaalt nog dat zij stellig is omtrent het feit dat zij altijd onvermogen is geweest, ook op het moment van de aanvraag.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door de verwerende partij. Hij gaat hiermee voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd is om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat hij niet heeft aangetoond dat hij effectief ten laste is van de referentiepersoon. Er werd onder meer rekening gehouden met het feit dat verklaringen op eer niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen beoordeeld worden en dat het bewijs van armoede dateert van 16 juni 2017, dus op een ogenblik dat hij al geruime tijd in België verblijft, dat het attest bovendien is opgesteld in de tegenwoordige tijd en bijgevolg niets zegt over de situatie van verzoeker voor zijn komst naar België (hij werd in bezit gesteld van een aankomstverklaring op 1 juli 2009). Verzoeker betwist overigens niet dat de verklaring van de dorpsafgevaardigde dateert van 16 juni 2017 en dat het werd opgesteld in de tegenwoordige tijd, en bijgevolg ook niets kan zeggen over de situatie van voor de komst naar België. Door te verwijzen naar de stukken die verzoeker heeft voorgelegd en die door de verwerende partij werden beoordeeld, wat niet betwist wordt, toont verzoeker niet aan dat de thans bestreden beslissing de door hem voorgehouden bepalingen of beginselen schenden.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn zoon en zijn schoondochter.

Dat het gezin geniet van een stabiel privé- en familiaal leven.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn zoon en schoondochter, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker gescheiden zal moeten leven van zijn zoon en schoondochter in schending met art. 8 E.V.R.M.

*Hieromtrent stelt verwerende partij in zijn nota met opmerkingen dat er *thans niets bevolen wordt om het grondgebied te verlaten en de thans bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij van zijn familieleden in België gescheiden zal worden.'. Doch door het niet toekennen van de gezinshereniging wordt verzoeker in de illegaliteit gedwongen, hetgeen als gevolg heeft dat als verzoeker paal en perk wil stellen aan zijn preciaire situatie hij alsnog België, en in extensio zijn familie, zal moeten verlaten.*

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat het privé- en familieleven van het gezin niet wordt betwist, maar dit heeft niet geleid tot een ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. zodat de bestreden beslissing ertoe kan leiden dat verzoeker van zijn zoon en schoondochter wordt gescheiden. Dat er bijgevolg niet voldaan is aan fair balance-toets.

In de nota met opmerkingen dd. 12/06/2018 stelt verwerende partij hieromtrent dat: 'Er kan alleen maar vastgesteld worden dat er in casu geen hinderpalen aangevoerd worden voor het leiden van een familieleven elders, zodat er ook geen sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM

Dat het louter verwijzen naar de stelling dat het familieleven eventueel 'elders' voortgezet kan worden volstrekt onvoldoende is om te beslissen dat er geen schending is van artikel 8 E.V.R.M.

Dat deze inbreuk op het familieleven van dit gezin werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om het familieleven van verzoeker in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door - geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn zoon en zijn schoondochter.

Dat het gezin geniet van een stabiel privé- en familiaal leven.”

3.2.3. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt in haar privé- en familielevens en dat dit er toe leidt dat zij in geval van uitwijzing gescheiden zal moeten leven van haar zoon en schoondochter, wat een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat de verwerende partij niet kan stellen dat er thans niet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten en er dus geen scheiding zal plaatsvinden, nu de niet-toekenning van de gezinshereniging ertoe zal leiden dat zij uiteindelijk België en haar familie zal moeten verlaten.

Verzoeker wordt niet bevolen om het grondgebied te verlaten en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat hij van zijn familieleden in België gescheiden zal worden. Evenmin staat de bestreden beslissing in de weg dat verzoeker zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden indien hij aantoonbaar wel aan de wettelijke voorwaarden te volden.

Verzoeker toont niet aan dat hij over een daadwerkelijk beschermenswaardig gezins- en/of familielevens beschikt, nu zijn kinderen meerderjarig zijn en er geen bijzondere band van afhankelijkheid met zijn meerderjarige kinderen aangetoond wordt.

Daargelaten de vraag of verzoeker zijn “familieband niet (bewijst)” wordt er hoe dan ook op gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Het feit dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet volstaat op zich om te besluiten dat een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde is. In casu gaat het om een situatie van eerste toelating waarbij het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM moet gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37).

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat er in casu geen hinderpalen aangevoerd worden voor het leiden van een familielevens elders, zodat er ook geen sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC